

Средњовековна поетика је књижевност, чији је примарни циљ трагање за невидљивим, односно, прослављање невидљивог и вечног. Иако, се говори о појавама, оне су у функцији непролазног. Уподобљавање богу, овде на земљи, у овом времену у функцији је присуствовљења непролазног и духовног. Поред постојања поетика литературе као целине, постоји поетика књижевног раздобља, као и поетика одређеног писца.

У средишту пажње средњовековног писца је човек- светитељ, али тај човек и његов живот има метафизичку позадину. У сваком књижевном делу препознајемо и онај свет.

Поетика је антропоцентрична, у средишту је човек, али апстрактни који се у својој егзистенцији бори против зла, својим деловањем против пролазности, а такође је присутна тежња ка превазилажењу унутрашњих граница, док превазилажења географских граница нису постојала. Сва средства и књижевни поступци служе за откривање те стварности, или према томе, свет у средњовековним делима није описан само онако како се види, већ индиректно говори оно што се не види. У уметности служи да покаже да реална стварност је испод видљиве, није видљива за обичне очи већ само за оне душевне, очи којим се спознаје бог.

Сви видљиви облици постојања само су симбол и сигнали, суштински знаци који кажу да их могу видети само душевне очи. У свему, виде се две стране, материјална као спољашна и духовна- унутрашња. А оно што их спаја у целином систему је ипак материјално осмишљено духовним, духовно је ипак изнад материјалног. Материјална појава је неопходна, да би духовна стварност могла да оживи и постоји. На вредносној хијерархији духовно у средњовековној књижевности је увек изнад материјалног.

Суштинска одлика света је двојна артикулација света, често сагледавање идеалног и божанског истицањем грешног и непролазног. Непрестана тенденција средњовековних аутора је да супростави два света. Поетика свакако није аутохтона, већ је заснована на поетику византијске књижевности, али њене изворе треба тражити у оним начелима које дефинише Свето писмо.

Средњовековна књижевност и средњовековна уметност биле су прожете тежњом ка симболичком тумачењу појава у природи, историји и Светом писму.

„Симболичко тумачење Новог и Старог завета било је примењено још код апостола, а под утицајем касне грчке филозофије добило велики значај у Александрији“. „По угледу на симболичко тумачење Старог и Новог завета

симболизирајућа мисао средњег века истим путем је протумачила и све природне појаве“.

Познати руски проучавалац дефинише то на следећи начин: „Сама природа по средњовековним представама су само слова која треба прочитати“.

„Свет је пун симбола, и читав свет, видљиви и невидљиви уједињени су симболичким односима чије је разрешавање основни циљ“. „Осим улоге доминирања средњовековног симболизма у средњовековном тексту, средњовековни симболизам подразумева и посебан стил, открива не само многе мотиве и детаље, већ дозвољава да се схвати много тога и у самом стилу књижевности средњег века, Посебно, такозвана општа места средњовековне књижевности јављају се као манифестација средњовековног симболичког погледа на свет“.

Тако, на пример средњовековним симболизмом, објашњавају се многи књижевни „калупи“ средњовековне хагиографије. „Општа места“ композиције: у сликању детињства свечевог, смрти и тако даље, прожети су симболима средњовековног симболизма, који се огледа у томе што је метафора замењена симболом“. „Симболи су уносили у књижевност снажну струју апстрактности и по самој суштини били су директно супротни основним уметничким тропима- метафори, метонимији, поређењу заснованим на сличности или прецизном издвајању онога што је главно, на реалном запаженом, на живом и непосредном доживљају света. Симболе је у средњовековној уметности увела апстрактна, идеалистичка, богословска мисао“.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com